

PROP DE VOSALTRES

El cristià davant l'1 de maig

Diu el papa Francesc a l'encíclica *Laudato Si'* (128): «El treball és una necessitat, sorgeix del sentit de la vida en aquesta terra, és camí de maduració, de desenvolupament humà i de realització personal». En la mateixa línia els bisbes de la Tarraconense, el passat mes d'octubre, vam publicar una nota sobre el treball decent, animant les entitats obreres cristianes en la seva acció per dignificar el món laboral. Potser és un bon moment, el dia 1 de maig, per recordar la gran problemàtica del treball, de l'atur i de les responsabilitats que ha d'assumir cada grup social. Tot això, per descomptat, des de l'òptica cristiana.

En un recent estudi de la pastoral obrera es reflexionava sobre la situació actual del treball a Catalunya i, tot i la recuperació econòmica i la disminució de l'atur, es feia esment de la quantitat de famílies que tenen gran part dels seus membres en una situació precària o amb unes condicions de treball no massa dignes. Es parlava de la necessitat d'un treball decent per a la persona i per a la societat i, per explicar aquest concepte, es recorria a unes paraules del papa Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in Veritate* (63), quan diu que el treball ha de ser «expressió de la

dignitat essencial de tot home o dona..., lliurement elegit..., que associï els treballadors per al desenvolupament de la seva comunitat..., i que tots siguin respectats..., evitant tota discriminació..., que permeti satisfer les necessitats de les famílies i escolaritzar els fills...». És un bon resum que a tots ens interpel·la i ens posa davant del mirall de la nostra responsabilitat. Ens ho recordava ja el Concili Vaticà II, en la constitució *Gaudium et Spes* (26): «El Treball és un dret fonamental i un bé per a la persona humana». Des d'aquestes consideracions es fa una crida a les institucions polítiques, econòmiques i socials, perquè es busquin solucions dignes per a tothom, amb un clar compromís a favor del bé comú.

És una jornada amb una llarga història al darrere. El sistema socioeconòmic que es va assentar en el món occidental, a principis de l'anomenada revolució industrial, va provocar excessos de pressió sobre el factor humà (les persones) en benefici del factor econòmic (el capital), arribant a un conflicte que, després d'una vaga per reclamar reducció de la jornada laboral a vuit hores, va comportar la condemna a presó i la mort d'un grup d'obers (Chicago, 1886). Anys després, i en record d'aquells obrers,

es va instituir aquesta jornada del treball en què, encara que les reivindicacions laborals poden variar segons les èpoques, segueix vigent la pretensió de situar la persona humana en el centre del sistema econòmic. Per descomptat que sempre hi haurà peticions de millora, sempre existirà l'exigència per la dignitat humana en el món del treball, sempre es voldran millorar les condicions laborals, la conciliació familiar i, sobretot, es lluitarà per la igualtat econòmica. Els cristians no podem romandre al marge d'aquestes exigències, ofe-

rint les paraules i gestos de Jesús de Natzaret com el model de relacions humanes, basades en el respecte, el diàleg, la trobada fraterna i la solidaritat. I això mateix ha d'arribar també a l'àmbit de les relacions laborals on la defensa dels més febles no pot ser mai oblidada.

Actualment, un sector gran de la societat té un treball precari. Però és molt més sagnant contemplar el sector dels aturats o el gran món de les persones migrades i en unes condicions nefastes per a la seva supervivència, i la immensa massa social que en els països pobres sobreviuen amb indignes condicions laborals, sobretot si ens referim als nens i a les dones. Els cristians volem que els qui tinguin feina, sense oblidar les seves justes peticions, posin en un lloc preferent de les seves reivindicacions als grups més febles de la nostra societat. Que siguin solidaris amb els qui més pateixen en aquest context social. També l'Església recorda que tots, especialment els responsables socials, han de lluitar per eliminar les injustes i les creixents desigualtats que es presenten i que oprimeixen grans sectors del nostre món actual.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Nova llar-residència de Sant Joan de Déu

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va beneir el passat 4 d'abril les instal·lacions de la nova llar-residència de Sant Joan de Déu, situada a l'edifici de l'Acadèmia Mariana. La nova llar-residència, fruit de la col·laboració entre el Bisbat de Lleida i l'Ordre Hospitalària de Sant Joan de Déu, té capacitat per a quinze persones amb malaltia mental, en una primera fase.

Els actes van començar amb la missa a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana. A l'homilia el nostre prelat va destacar que «l'atenció als demés ha de ser el centre de la comunitat cristiana». Després de l'Eucaristia es va procedir a la inauguració oficial, als parlaments i a la benedicció de l'edifici.

El germà Martín Cuenca, superior de l'Ordre Hospitalària de Sant Joan de Déu a les Terres de Lleida, va fer una crida a les institucions a «treballar

de manera coordinada». «La llar-residència és el fruit de la voluntat i la decisió de diverses institucions de treballar unides per afavorir que un grup de persones amb necessitats especials puguin viure el present caminant cap al futur, que sense dubte serà més segur i amable», va afegir. El mateix va destacar que «les institucions que formem part d'aquesta iniciativa volem reparar la dignitat ferida al llarg de temps».

Per la seva part, el bisbe Salvador va destacar que es tracta d'un projecte en el qual està implicada tota la diòcesi i, dirigint-se als responsables del nou centre, els va assegurar que «tindran sempre tot el suport de l'Església de Lleida».

CERCA DE VOSOTROS

El cristiano ante el 1 de mayo

Dice el papa Francisco en la encíclica *Laudato Si'* (128): «El trabajo es una necesidad, surge del sentido de la vida en esta tierra, y es un camino de maduración, de desarrollo humano y de realización personal». En la misma línea publicaban una nota los obispos de la Tarraconense, el pasado mes de octubre, sobre el trabajo decente y animaban a las entidades obreras cristianas en su acción por dignificar el mundo laboral. Tal vez es un buen momento, el día 1 de mayo, para recordar la gran problemática del trabajo y del paro, así como de las responsabilidades que debe asumir cada grupo social. Por supuesto, todo ello desde la óptica cristiana.

En un reciente estudio de la pastoral obrera se reflexionaba sobre la situación actual del trabajo en Cataluña y, a pesar de la recuperación económica y la disminución del paro, de las muchas familias que quedan con gran parte de sus miembros en situación precaria o con unas condiciones de trabajo no demasiado dignas. Se hablaba de la necesidad de un trabajo decente para la persona y para la sociedad y, para explicar este concepto, se recurría a unas palabras del papa Benedicto XVI en su encíclica *Caritas in Veritate* (63), cuando dice que el trabajo tiene que ser «expresión de la dignidad esencial de la persona... libremente escogido... que asocie los trabajadores para el desarrollo de su comunidad... y que todos sean respetados... evitando toda discriminación... que permita satisfacer las necesidades de las familias y la escolarización de los hijos...». Es un buen resumen que a todos nos interpela y nos pone ante el espejo de nuestra responsabilidad. Nos lo recordaba ya el Concilio Vaticano II, en la constitución *Gaudium et Spes* (26): «El trabajo es un derecho fundamental y un bien para la persona humana». Desde estas consideraciones se hace una llamada a las instituciones políticas, económicas y sociales, para que se busquen soluciones dignas para todos y con un claro compromiso a favor del bien común.

Es una jornada con una larga historia a sus espaldas. El sistema socioeconómico que se asentó en el mundo occidental en los inicios de la llamada revolución industrial provocó un exceso de presión sobre el factor humano (las personas) en beneficio del factor económico (el capital), llegando a un conflicto que acabó, tras una huelga para reclamar la reducción de la jornada laboral a ocho horas, con la condena a prisión y la muerte de un grupo de obreros (Chicago, 1886). Años después, y en recuerdo de aquellos obreros, se instituyó esta jornada del trabajo, en la que si bien las reivindicaciones laborales varían según las épocas sigue en pie la pretensión de situar a la persona humana en el centro del sistema económico. Por supuesto, siempre habrá peticiones de mejora, siempre existirá la exigencia por la dignidad humana en el mundo del trabajo, siempre se tratará de solicitar nuevas condiciones laborales, la conciliación familiar y, sobre todo, la lucha por la igualdad económica. Los cristianos no podemos permanecer al margen de estas exigencias, ofreciendo las palabras y gestos de Jesús de Nazaret como modelo de las relaciones humanas, basadas en el respeto, el diálogo, el encuentro fraterno y la solidaridad. Y eso mismo debe llegar también al ámbito de las relaciones laborales donde la defensa de los más débiles no puede ser nunca olvidada.

Hay en la actualidad un gran sector de personas con trabajo precario. Pero es mucho más sangrante contemplar el sector de los parados o el gran número de personas migradas y en condiciones nefastas para su supervivencia, o la inmensa masa social que en los países pobres sobreviven en indignas condiciones laborales, sobre todo si nos referimos a los niños y a las mujeres. Los cristianos deseamos que quienes tengan trabajo, sin olvidar sus justas peticiones, pongan en un lugar preferente de sus reivindicaciones a los grupos más débiles de nuestra sociedad. Que sean solidarios con los que más sufren en este contexto social. También la Iglesia recuerda que todos, especialmente los responsables sociales, deben luchar por eliminar las injustas y las crecientes desigualdades que se presentan y que oprimen a grandes sectores de nuestro mundo actual.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lérida

«Cal cultivar la intel·ligència espiritual»

Amb la conferència «Celebrar la presència de Déu» el doctor Joan Viñas va tancar, el 6 d'abril, el cicle de conferències celebrades en motiu del 25è aniversari de l'IREL. El doctor Viñas va obrir la seva intervenció amb una reflexió sobre el sentit de la vida i la felicitat. «El sentit de la vida és font de maduresa i d'equilibri, és el que ajuda a trobar la felicitat. Acostumem a pensar que la felicitat arribarà quan no tinguem problemes, però sols estimant serem feliços», va dir. El conferenciant va destacar que en la nostra societat «hi ha moltes ofertes per aconseguir la felicitat, com també actituds tòxiques que la dificulten», va afegir. A la vegada, va lamentar la manca d'ètica en els llocs de poder, «on sembla que tot val». «La manera de viure superficialment

dóna satisfaccions mentre les coses van bé, però si la teva felicitat depèn de coses externes, vius intranquil. El progrés material sol tampoc dóna la felicitat», va dir. Viñas va alertar del risc de «construir-se una fe a mida. Hi ha moltes ofertes al mercat». En aquest sentit, va ressaltar «la intel·ligència espiritual» i va dir que «cal cultivar-la per a no caure en l'anèmia espiritual». El doctor Viñas va defi-

nir la celebració com «gaudir de la presència de Déu». I per gaudir d'aquesta experiència «cal connectar amb el nostre interior, passejar-nos per dins de nosaltres mateixos...». En aquest punt va citar versos del *Càntic espiritual* de sant Joan de la Creu. Va acabar la conferència destacant que «mai estem ni estarem sols» i que «celebrar la presència de Déu ens dóna força».

«Més enllà de les nostres paraules»

Amb motiu del 25è aniversari de l'IREL, l'Espai Orfeó va acollir el passat dijous 30 de març el recital poètic «Més enllà de les nostres pa-

raules». Hi van participar Teresa Costa-Gramunt, Rosa Fabregat, David Jou, Sònia Moll i Jordi Pàmias. La vessant musical va anar a càrrec de Marta Castelló, al pia-

no, i d'Ariadna Gabarell, al violí, interpretant *Sis sonets* d'Eduard Toldrà. Els organitzadors del recital, Salvador Escudé i Carmen de Andrés, van fer una presentació dels poetes i de la música, destacant que «un dels objectius de l'IREL, conjuntament amb la recerca i els estudis religiosos, és el de fer de pont entre la fe i la cultura».

Per acabar l'acte, el director de l'IREL, Ramon Prat, va dirigir unes paraules per agrair la col·laboració dels artistes i dels músics. A més, se'ls hi va entregar una escultura de l'artista Ama-deu Bonet. Un centenar de persones van gaudir del recital poètic.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pau que sorgeix de la fe és un do: és la gràcia d'experimentar que Déu ens estima i que sempre és a prop» (29 de març de 2017).

@Pontifex: «La pregària és potent, la pregària venç el mal, la pregària porta la pau» (30 de març de 2017).

@Pontifex: «Fins i tot en moments durs i trastornadors, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol altra cosa» (1 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, ens fa comprendre que el Senyor és a prop i sempre té cura de nosaltres» (2 d'abril de 2017).

Acte de presentació del Certamen Marià del 2017

L'Acadèmia Mariana va presentar a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, el 7 d'abril, el Certamen Marià que cada any organitza amb motiu de la festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida. Amb motiu del centenari de les aparicions de la Verge a Cova d'Iria, es va anunciar que la imatge invitada enguany és la Mare de Déu de Fàtima del Santuari Diocesà de Tàrraga. Es dona la circumstància que el certamen arriba enguany a la 150a edició. L'acte, al qual va assistir el vicari general de Solsona i capellà del Santuari, va estar presidit pel director de l'Acadèmia, Dr. Joan Viñas, i en ell hi van participar Anna M. Gaya, Cesca Agustí i Juan Luis Salinas que van parlar, respectivament, de l'Acadèmia Mariana, el seu origen i els seus fundadors, de la imatge de la Mare de Déu de l'Acadèmia, i dels certàmens que organitza. Per a aquesta edició, el termini de presentació d'obres s'exhaurirà el proper 27 de juliol. A continuació, es va comentar el format que tindrà enguany, així com la participació de la coral Ramon Carnicer de Tàrraga. Es va comentar la finalitat del certamen, la qual és la mateixa que la de l'Acadèmia: honorar la Mare de Déu i aprofundir i estendre el coneixement de Maria, promovent la devoció vers ella mitjançant la cul-

tura, la literatura i les belles arts. Durant tota la presentació es va il·lustrar la història de la institució, de la imatge i dels certàmens amb diverses fotografies. Finalment, es va agrair a les moltes persones que aporten el seu temps donant allò que saben; també a les institucions i entitats col·laboradores, per fer possible continuar honorant Maria d'aquesta forma tan peculiar com es fa a Lleida.

REFLEXIONS

«Noli me tangere»

Les narracions evangèliques de la Setmana Santa, més enllà de la seva fonamental dimensió cristiana, també ens parlen de la condició humana. Els crits de joia i els aplaudiments amb què Jesús és rebut per una multitud que era tan capriciosa ahir com avui. El sopar amb els amics durant el qual l'afecte es barreja amb la sospita, i el goig del vi compartit amb la tristesa del comiat. La conversa íntima amb el pare d'un Jesús escindit entre el deure i l'angoixa. Els dubtes del poderós Pilat. La covardia de Pere, l'amic alhora més fidel i més feble...

De totes aquestes escenes, n'hi ha una, narrada per l'evangelista Joan, que ens descol·loca una mica. El diumenge després de l'enterrament, troben el sepulcre de Jesús obert i buit. Magdalena s'hi queda plorant fins que Jesús se li apareix. S'acosta per abraçar-lo. Però Jesús, tallant-la en sec, li diu: «No em toquis!» («Noli me tangere», en llatí eclesialístic). El sentit teològic de la frase és el següent: «Ja no sóc el que era i, per tant, a partir d'ara no he de relacionar-me amb vosaltres de la mateixa manera que abans.»

Ara bé, la frase amaga, em sembla, el secret del coneixement. Coneix de veritat aquell savi que aconsegueix distanciar-se de l'objecte del seu estudi. Creix l'afecte més en absència que en presència de l'estimada, recordava Joan Maragall. I els pares saben, no per teoria platònica sinó per experiència, que el vincle emocional és més intens quan els fills ja no dormen a casa. És a dir: per conèixer (per estimar de veres) cal renunciar, si no literalment a tocar, sí a posseir.

Antoni Puigverd

Trobada arxiprestal de Catequesi

Les parròquies de l'Arxiprestat Seu Vella van celebrar a la parròquia de Santa Maria Magdalena la segona trobada catequètica del curs. Hi van participar els infants que es preparen per a rebre la Primera Comunió, amb els seus pares i catequistes.

El conte *El núvol i la duna* va ser el vehicle conductor de l'activitat. Mn. Víctor Martínez va començar explicant el conte amb una suggerent projecció que mostrava com el nuvollet que sobrevolava el desert va morir deixant-se caure en pluja brillant damunt la duna.

A continuació, Mn. Víctor va fer una reflexió als nens i nenes, mentre els pares ho feien amb Mn. Robert Louan. Es tractava d'aprofundir en el missatge del conte per a traslladar-lo a l'àmbit personal, descobrir en quins moments o situacions no som núvol i ho hauríem de ser, i motivar un petit canvi com a camí de conversió de cara a la Pasqua: «No podem canviar el món, però sí podem canviar el nostre entorn», va dir. Una entretinguda dinàmica de joc va propiciar la coneixença i relació dels infants entre si.

Finalment, els grups es van retrobar i tots van pensar un bon propòsit de cara a la Pasqua. El van enganxar al mural preparat per les germanes del pare Palau i aviat el desert de la narració va anar lluint, ple de flors.

Per acabar, es va compartir un bon berenar amb intercanvi d'impressions, que sempre ajuden a estrènyer lligams entre els qui tenen la bonica tasca de catequitzar.

AGENDA

- **Diumenge, 30 d'abril.** A les 10.30 h, Eucaristia a la parròquia de Sta. Maria Magdalena. / A les 12 h, Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat.
- **Dilluns, 1 de maig.** A les 10 h, Eucaristia organitzada per l'Acció Catòlica Obrera (ACO), a la parròquia de Sant Agustí. / A les 12 h, Eucaristia a l'ermita de Sant Sebastià (Ivars de Noguera). / A les 13.30 h, Eucaristia a la parròquia Mare de Déu del Roser (Gimenells).
- **Divendres, 5 de maig.** A les 10 h, Eucaristia a la Catedral pel beat bisbe Salvi Huix Miralpeix. / A les 19.30 h, confirmacions d'alumnes del Mater Salvatoris, a la Catedral.
- **Dissabte, 6 de maig.** A les 9.30 h, XVIII Jornada de Pastoral Penitenciària, a l'Acadèmia Mariana.
- **Diumenge, 7 de maig.** A les 10 h, confirmacions a la parròquia de Santa Maria (Serós). / A les 12 h, Eucaristia a la parròquia de l'Assumpció (Torrelameu).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6,22-29]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
2. □ **Dimarts** [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
3. ■ **Dimecres** [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Bet-

saida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ **Dijous** [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ **Divendres** [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. *Lleida*: beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carne-

lità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe.

6. □ **Dissabte** [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ **Diumenge vinent**, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI).

Diurnenge III de Pasqua

COMENTARI

El Ressuscitat recupera dos deixebles dimissionaris

Camí d'Emaús. *Maestà* (1308-1311) de Duccio di Buoninsegna. Museo dell'Opera del Duomo (Siena, Itàlia)

El discurs de missió de Pere als jueus és la primera proclamació eclesial de la Resurrecció de Jesús que vosaltres *vau matar fent-lo clavar a la creu i Déu l'ha ressuscitat*. La culpabilitat és clau per cridar al penediment i a la conversió.

Nosaltres en som testimonis. Anunciar Crist Ressuscitat vol un estil de vida que *ensenyi el camí que duu a la vida*.

1Pe destaca la dignitat cristiana. *Invocar Déu com a Pare amb confiança no és excusa: Vetlleu sobre la vostra conducta*.

L'evangeli s'estructura sobre el contrast dels *dos deixebles* que primer abandonen Jerusalem, *no reconeixen Jesús* i parlen *discutint*; i acaben *tornant a Jerusalem, reconeixent Jesús i amb el cor abrusat*.

Quines forces els han fet canviar?

- La iniciativa de Jesús —GRÀCIA— que surt a trobar-los i els pregunta *de què discutiu?* Descobrint que no tenen fe: per ells *Jesús «fou» profeta poderós* (però ja no és); ni tenen esperança: *«esperàvem»* (però ara ja no).

- ESCRITURES. *Us costa d'entendre allò que anunciaven els profetes!* Ens cal seguir camins garantits per trobar-nos amb Déu: no el podem trobar per camins antievangèlics.

- L'estil de CARITAT que sí mantenen. *Ell va fer com si seguíu més enllà; ells van insistir: «Queda't amb nosaltres.»*

- EUCARISTIA. *Posat amb ells a taula, prengué el Pa. En aquell moment se 'ls obriren els ulls i el reconegueren.*

- COMUNITAT. *Llavors se'n tornaren a Jerusalem on trobaren reunits els Onze que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat!»*

Ahir i avui aquests són els «motors» capaços de recuperar els deixebles de Jesús, sovint temptats a dimitir.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natza- ret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natza- ret va ser traït, i vosaltres el *vau matar fent-lo clavar a la creu* per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: «Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència». Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que «Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos». Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diurnenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natza- ret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns d'ells qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escrip- tures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguíu més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abrassaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escrip- tures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El dia de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: «Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro». Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios «le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo», previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que «no lo abandonará en el lugar de los muertos» y que «su carne no experimentará corrupción». A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredad de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.